

De commissie zegt: „Eigenmachtig optreden en verzet tegen het zelfgekozen rechtmatig gezag moet in een goed geordend lichaam onmogelijk zijn”.

Deze zinsnede klinkt mooi, maar beteekent niets. Als men met geen onfeilbaar gezag te doen heeft, zal verzet soms wel plicht zijn. Maar daarvan afgezien, het meest schrikbaar reglement kan nooit elk eigenmachtig optreden voorkomen, evenmin als het meest schrikbaar Wetboek van Strafrecht in staat zou zijn om in een goed geordenden staat alle misdaad tot een onmogelijkheid te maken.

De commissie zegt: „Voor een degelijke en krachtige organisatie van onze Maatschappij is het noodig, dat ieder van haar leden en van haar organen nauwkeurig zijn plicht kenne, en dat niemand zich daaraan kunne onttrekken, zonder zich aanstonds bloot te stellen aan correctie en straf”.

Laten wij eens aannemen, dat deze overweging van de commissie in hoofdzaak juist is, dan had de commissie er voor moeten zorgen, dat er een onafhankelijk en onpartijdig orgaan was, dat uitmaakt, of iemand zich al of niet aan zijn plicht heeft onttrokken. De afhankelijke afdeulingsraad en gewestelijke raad en het vaak als partij handelende hoofdbestuur zijn op de wijze, zooals door de commissie wordt voorgesteld, voor die taak ten eenenmale ongeschikt.

Bovendien kan echter uit de juistheid van de genoemde overweging waarlijk niet volgen, dat plichtverzuim niet veel beter hersteld en desnoods gestraft kan worden, dan door het militarisme van de artikelen 4 en 155.

De Haagsche afdeeling heeft o. m. een betere regeling beproefd door een stel principiële amendementen bij de algemeene vergadering in te dienen.

Indien deze amendementen worden aangenomen,

wordt 1°. het hoofdbestuur ontheven van alles wat men onder rechtspraak kan verstaan (het kan zich dan uitsluitend wijden aan zijn bestuurstaak, die toch reeds zoo moeilijk en omvangrijk is);

wordt 2°. een geheel onafhankelijke en onpartijdige rechtspraak mogelijk gemaakt;

worden 3°. de gewestelijke raden vereenvoudigd (en goedkooper);

worden 4°. de vier instanties van rechtspraak in de meeste gevallen tot het zeer voldoende aantal van 3 instanties (soms tot 2) herleid;

kan 5°. het hoofdbestuur doorgaan, zooals steeds de gewoonte is, of moest zijn geweest, met inlichtingen te verzoeken en beleefde opdrachten te geven;

kan 6°. het hoofdbestuur recht krijgen tegenover onwillige organen.

En, wat misschien het meest van alles waard is, als de Haagsche amendementen worden aangenomen, blijft onze Maatschappij van het militarisme verschoond!

Den Haag, 15 Juni 1907.

B. A. P. VAN DAM.

GOEDKEURING VAN DE ZIEKENFONDSREGLEMENTEN DOOR DE AFDEELING OF DOOR DEN AFDEELINGSRAAD?

De centrale commissie van advies in zake beroepsbelangen heeft in haar laatste verslag een zeer groote ruimte afgestaan aan een uiteenzetting der motieven, die haar geleid hebben tot haar adviezen over het nemen van bindende besluiten in zake nieuw op te richten of in te voeren ziekenfondsen.

De organen der maatschappij, die, wat de wijze van goedkeuring van de

ziekenfondsreglementen betreft, een van die der centrale commissie afwijkende opinie bleken te hebben, komen nu eindelijk te weten, waarom de centrale commissie het niet met hen eens is.

De objectie van den gewestelijken raad van Gelderland, dat de afdeeliningsraad overeenkomstig het huishoudelijk reglement moet blijven een adviseerend college, waarop ook de afdeeling Arnhem en O. heeft gewezen in de toelichting op haar amendementen op het voorstel Twente, wordt door de centrale commissie bestreden met de opmerking, dat aan den afdeeliningsraad de tuchtroede is uitgereikt en daarmede een bestuursfunctie is opgedragen. Dat tuchtigingsrecht bestaat evenwel alleen in de vrijheid een berisping toe te dienen; zoodra er ernstiger maatregelen moeten genomen worden (schorring of schrapping), herkrijgt de afdeeliningsraad zijn adviseerende functie.

Dit argument der centrale commissie schijnt mij dus niet erg zwaar te wegen.

Het hoofdbezwaar der centrale commissie tegen goedkeuring der reglementen door de afdeeling zelve is, dat door een gewone meerderheid op een slecht-bezochte vergadering, als het ware bij overrompeling, een besluit kan worden genomen over een nieuw opgericht ziekenfonds in strijd met de meening van de groote meerderheid in de afdeeling. En dat van zulk een beslissing bovendien geen beroep is.

Ik zou willen opmerken, dat het nemen van dergelijke besluiten toch met de noodige waarborgen zou zijn te omringen. In de eerste plaats biedt het verplichte hooren van den afdeeliningsraad reeds eenige zekerheid tegen overrompeling; dan zou verplichte vermelding op de agenda van de vergadering waarin de zaak behandeld zal worden, moeten voorgeschreven worden; ook zou kunnen worden bepaald, dat een genomen beslissing op een volgende vergadering moet worden bekrachtigd, of dat een beslissing in afwijking van het advies van den afdeeliningsraad een bepaalde meerderheid, grooter dan de gewone, vereischt. Ik noem maar eenige voorbeelden.

Bovendien moet de gelegenheid tot beroep op den gewestelijken raad, zoo die tenminste de vergadering te Utrecht overleeft, of anders op het hoofdbestuur openstaan. Dat ben ik met de afdeeling Friesland eens.

Waarom evenwel de centrale commissie meent, dat daarmede de autonomie der afdeelingen wordt aangerand en niet, wanneer de gelegenheid tot beroep wordt gegeven van de beslissing door den afdeeliningsraad, zooals zij zelf voorstelt, is mij een raadsel.

Ten slotte; waarom schijnt mij de oplossing van de centrale commissie: goedkeuring door den afdeeliningsraad, niet de juiste?

In de eerste plaats, omdat in den afdeeliningsraad niet altijd die leden der afdeeling zullen zitten, die een speciale studie van het ziekenfondswezen hebben gemaakt. In de grootere afdeelingen zal bij de keuze van leden van den afdeeliningsraad vooral gedacht worden aan de taak van commissie van bemiddeling en toezicht, die hun wacht en dus dikwijls bij voorkeur oudere collegae worden aangewezen, wier ziekenfondspraktijk reeds lang achter hen ligt en wier belangstelling voor het ziekenfondswezen niet groot is. De enkele jongere zal dan een overwegenden invloed hebben op de te nemen beslissingen. In de kleinere afdeelingen zal in den regel ieder eens een beurt krijgen voor een baantje en zal alle waarborg, dat de afdeeliningsraad deskundig is, ontbreken.

Allernoodzakelijkst moet derhalve bij deze regeling het door de c. c. aangegeven correctief genoemd worden: het vaststellen door de afdeeling van de principes volgens welke de afdeelingsraad zal hebben te oordeelen. En wanneer de bovengenoemde bezwaren van gewicht worden geacht en men wil die bezwaren ondervangen, dan zal die leiddraad niet al te vaag gesteld mogen zijn. Maar dan is er weder het nadeel aan verbonden, dat de afdeeling zelve te veel gebonden is en nooit schipperen kan.

En in de praktijk zal het immers vóórkomen, dat het wenschelijk is op enkele punten wat toe te geven. In hoeverre dat wenschelijk is, moet in elk speciaal geval door de afdeeling beoordeeld worden, nadat alle belanghebbende leden in de gelegenheid zijn gesteld invloed op dat oordeel uit te oefenen. De jongere collegae hebben gewoonlijk groot belang bij het opgericht worden van nieuwe fondsen; hun dient eenige invloed gegeven te worden op het al of niet goedkeuren der reglementen.

De Afdeeling Arnhem en O., heeft sinds tientallen van jaren alle exploitatie-fondsen kunnen weren krachtens art. 7 van haar H. R., luidende: „De gewone en buitengewone leden verbinden zich geen geneeskundige of pharmaceutische hulp te zullen verleenen aan ziekenbussen, wier statuten niet door de Afdeeling zijn goedgekeurd”.

Na de reorganisatie der Maatschappij heeft de afdeeling het als van zelf sprekend beschouwd, dat casu quo het advies van den Afdeelingsraad werd ingeroepen. Als leiddraad hebben wij daarbij aanvaard de conclusie's genomen in de buitengewone algemeene vergadering te Utrecht in zake het ontwerp-ziekteverzekeringswet.

En in al deze tientallen van jaren heeft deze regeling nooit aanleiding gegeven tot eenigerlei quaestie met één der afdeelingsleden. Mij dunkt, deze langdurige ondervinding van de afdeeling Arnhem en O. moet wel eenig gewicht in de schaal leggen.

Ik blijf derhalve van oordeel, dat de bezwaren verbonden aan goedkeuring der reglementen door den afdeelingsraad, zwaarder wegen dan die verbonden aan goedkeuring der reglementen door de afdeeling zelve, den afdeelingsraad gehoord, en dat de laatste gemakkelijker kunnen ondervangen worden.

Arnhem, 16 Juni 1907.

P. RIBBIUS.

DE KWESTIE-RUTGERS.

De commissie voor de herziening van het huishoudelijk reglement heeft een oplossing gevonden om collega RUTGERS zijn lidmaatschap van de Maatschappij tengevolge van zijn verhuizing te doen verliezen.

De voorgestelde toevoeging aan art. 9 van het ontwerp-reglement voorziet in een leemte en kan misschien in een of ander bijzonder geval van nut zijn. Voor het geval-RUTGERS hebben wij er echter niets aan. Wij verlangen niet collega RUTGERS uit de Maatschappij te stooten, doch integendeel hem er in te houden.

Collega RUTGERS oefent zijn praktijk uit in den Haag, waar hij zijn dagelijkschen werkkring heeft. Hij heeft gemeenschappelijke belangen met de Haagsche collega's, is bestuurslid van het 's-Gravenhaagsch geneeskundig gezelschap en van de Vereeniging van medische specialiteiten te 's-Graven-